

Uesküb, našel ondi Alana, ker službuje ta na sultanovem dvoru; sledil mu je torej tje in sedaj čaka prilike, ki mu ga dá v roke . . . Naposled me je opominjal dane mu prisege, sam mi iznova zatrjujoč neomahljivo svojo zvestobo . . . No, prvo je bilo odveč, zakaj od dné do dné sem ga ljubila iskreneje, v njegovi odsotnosti so rastle zanj moja čustva. Niti v sanjah bi mi ne bilo prišlo na mar, da se zavežem kdaj s kom drugim: rajša smrt! — In lahko si slikaš, kako odločno sem odvrnila Hrista, ko mi je nekega večera nepričakovano odkril svoje srce, proseč me roke. Vedela sem sicer že preje, da plamti za-me, in bila sem vsekdar ž njim prijazna, že iz ozira na Pira, čegar najboljši prijatelj je bil; a da se osmeli tako daleč, tega se nisem nikdar nadejala, zlasti, ker mu je bilo dobro znano najino razmerje z Markom. In glej! brat, svak in sestra, ki doslej niso črhnilo zle besedice o mojem zaročencu in povse odobravalu naju bodoči zakon, so sedaj neprenehoma silili vame, očitajoč mi, kako nespametna sem, ko slepo verujem neznanemu tujcu in — v najlepši dobi — čakam brezdomca, katerega maščevanje goni po svetu, in katerega bom pač težko še kdaj videla . . . Stavili so mi pred oči srečo in mir, ki se mi obljublja na strani imovitega trgovca in iskreno mi udanega mladeniča Hrista . . . Videla sem njih blage namene, a bila sem nevoljna, da govorijo tako, ko me vendar poznajo! — Hristo je velik dobrotnik tvojega brata! dobila sem vselej v odgovor, kadar sem jim očitala njihovo brezobzirnost . . .

— In Pir je bil poln njegove hvale in tožil je, kako hudo mu je, ko zre prijatelja tužnega radi mene . . . Srčno rada bi mu bila ustregla, a nisem mogla, nisem smela! Pomilovala sem Hrista radi brezupne njegove ljubezni; hvaležnost me je vlekla k njemu (radi brata, vzrok tega te pa ne bo zanimal), bila sem mu prijateljica, — a ljubezni ni bilo, ni moglo biti. Temu so se protivili vsi moji živci, srce moje je bilo le za Marka in za nikogar drugega, za nikogar. — Morala sem biti taka!

„Dom in svet“ 1897, št. 20.

To so bili za-me mučni časi . . . Srečna sem bila zopet, ko me niso več nadlegovali sorodniki; molčali so, uvidevši, da je vse prigovarjanje zaman. Hristo je odpotoval nazaj v rojstveni kraj. Pir je ostal v Madseri, a naju sestro kmalu zopet ostavil, in bilo je vse kakor poprej. Od Marka nisem dobila nobenega poročila, bala sem se, da se mu ni pripetilo kaj zlega, a vroča molitev me je potolažila . . .!

Tu, tu me je zadel strašni udarec, ki me je malone uničil . . . groza! — Bog, da si Ti

Romarska cerkev na Brezjah. (Narisal M. Jama.)

to dopustil? Oh, zakaj si to dopustil, zakaj . . .? Ali ga nisi takoj strl? — Ne! Ti hočeš, da se še valja in krivi v prahu pred menoj, da se kesa in pokori v sramoti radi v nebo vpijoče krivice, učinjene na meni. — Oh!!“

Siloma, z velikim naporom — toliko sem spoznal, — se je zatajevala, brzdajoč prepolno srce. Sedela je s sklenjenimi rokami in povešeno glavo na blazini, . . . mirno, le včasih ji je vstrepetalo telo . . . In njene oči! Sedaj so sevale turobno-milo, da so me kar zazibale v